

visibile sibi non nisi per accidens subterneretur, ecouer
so aut si hō fieret visibile, homo sibi se ei subiceretur, iō
nihil minus illa. visibile est hō, est per accidens in pro-
posito (quamuis necessaria) quam illa album est homo.
Prima aut instantia contra hoc ad confirmationem prio-
ris sensus adducta, ex dictis et reconditur, qm̄ ex textu cō-
uincimur terminos hic assumptos physice esse intelligen-
dos, qm̄ ratio ipsa physica est. Secundum autem physica
documenta, non refert quo ad fieri ex aliquo per accidēs
siue illud sit necessario coniunctum ei, ex quo fit per se si
ue contingenter. Vnde in primo physicom ex priuatio-
ne fieri per accidens res dicitur, si ly ex, denotet causam
materiam, & tñ constat eam esse necessario coniunctā
materiæ, ex qua res fit per se. Quando ergo dicitur ab A-
ristotele hic qd album sit vel est lignū per accidēs, quia hoc
cui accidit esse album sit vel est lignū, physico more (ly
accidit) sumendū est. Quod ne limites egrediar, sic decla-
rasse sufficiat. Ad primum ergo dubiū dī, qd quando sub-
iectum prædicatur in recto de passione est prædicatio per
accidens, & qd sicut multo propositione, hoc in loco cen-
setur per se qd superius sunt per accidēs, vt hō est albus
ita multæ superius iudicatæ sunt per se, licet improprie,
quæ hic censetur per accidens ut sumum est nasus. Ad se-
cundū respondetur negatiue, multæ n. sunt res de gene-
re accidentiū, qd proprie prædicatur de rebus aliis de ge-
nere accidentiū, vt patet de passionibus numeri & lineæ
& coloribus & hmoi. Nec Arist. dicit oppositum, qm̄ per
substantiā, subiectū, & similia intelligit prædicata substā-
tialia, tam rei existentis in prædicamento substantiæ, quā
accidentis. Et per ly accidens, seu quod dicitur de sub-
iecto & similia intelligit prædicata denominatiua, vt scip-
sus rei prædicata nani; intrinseca sunt illa, quæ subter-
nuntur extrinsecis & denominantur ab eis. Vnde Arist.
in probationem tertiæ conclusionis expresse dicit, qd ea,
de quibus dicuntur accidentia in substantia vniuērsali; sunt
(quasi sumit interpres) per substantiā substantia
rei per prædicata vero denominatiua eiusdem intelligen-
da diceret. Notanter aut dīxi (denominatiua vt sic) qm̄
denominatiua tripliciter sumi possunt, i. denominatiue,
subiectiue, & quidditative. Ver. gra. coloratum pōt sumi
inquantum denominatiū est, & substantum respicit vt
eius qualitas & cōsequēter vt sic nulli sustentitur, & hoc
modo qualitas non est qualitas, & accidentis non est
accidens. Si vero sumatur subiectiue, vt cum dicimus, Co-
loratū est quantū, tunc sustentitur alicui, sed qm̄ hoc ac-
cidit sibi, ideo dicimus qd hmoi sunt per accidens. Si aut
sumatur quidditative, vt dicimus coloratum est visibile, sic
etiam aliquid prædicatur de eos; sed quō tunc nō subter-
nuntur coloratum, inquantum denominat prius subiectum
sed inquantum quidditas quæda est, ideo vniuersaliter ve-
rificatur, qd denominatiū, vt sic, proprie prædicata sunt
& non subiecta. Non ergo docemur hoc loco accidēs de
accidente non prædicari, sed fieri dicimus in superiori du-
bitatione subiectum vel substantiā. i. quidditatiū nō dici
de suo denominatiū, ita nūc dicimus denominatiū de
altero eiusdem denominatiū nō dici nisi fm̄ accidens,
hoc enim modo statum querendo inuenit inferius & su-
perius. Ad tertium dubiū dupliciter dicitur, primo seqūe-
do dicta, qd ratio Arist. habet locum, quādo passio de pas-
sione prædicatur, sicut & quando subiectū de passione
dicitur, & consequenter, qd oēs hmoi prædicationes sunt
per accidens. i. improprie. Et sicut stat subiectum dici de
passione per se in primo modo perferat, & per accidēs
vt modo loquimur de per accidens ita pariformiter stat
passionem de passione per se iuxta superius dicta, & per
accidens secundū nunc dicta prædicari. Secundo dicitur
præmittendo duas differentias. Quarum prima est inter
prædicationem subiecti de passione & passionis postero-
ris de passione priori. Subiectum non oritur a passione,
passio autem posterior nascitur ex priore, secunda est in-
ter passionis inter se, s. qd aliqua passio nascitur ex alia,

sed non recipitur in illa, vt appetitiuum ex cognoscitiuum.
Aliqua vero nascitur ex alia, & recipitur in illa, vt visibi-
litas ex colore, & color ex corpore terminato, dicitur er-
go qd sicut rō Arist. cum quadam latitudine suscipienda
est in cōtingentib. & necessariis, vt magis. sc̄nseat per
accidens illa, Album est hō, quam illa. R. visibile est homo,
ita & in necessariis ipsis magis per accidens sit illa, R. vi-
sibile est hō, quā illa, intellectuū est appetitiuum, illa vero,
in qua passio de anteriore passione, in qua reperitur, præ-
dicatur per se simpliciter cōseat, licet aliquo mō per ac-
cidens participare videatur, quia est potius mediū, quo se
quens passio recipitur in subiecto, quā fit recipiēs illam.
Prima responsio logica est, vt pote res vt stant sub inten-
tionibus quidditatiū & denominatiū, subiecti & prædi-
cati, cōsideras. Secda aut res ipsas potius cōsiderat, & licet
prima textui magis cōsona videatur, eo qd logice se loq.
Arist. asserit in hoc. c. sc̄da tamen eicienda non est, qm̄
descendendo ad hanc partē logicæ, demonstratiua. sc̄opus
ē ad materiā necessariā, & res ipsas cōuertere mētis acie,
p̄sertim, qd vñus huius artis rebus magis attenditur, quā
logicalibus proprietatib. Vnde & Arist. hic analytice lo-
quens in probatione quintæ conclusionis, vitur imparis
passione, ut eius prædicato, vt in secundo mō dicendi p
se, & iterum passione illius passionis, & sic deinceps, qd
hoc insinuans, qd considerantib. ferū naturas per se quā-
doq; est, qd logicis per accidens sit. Sed contra vtranque
ratiōnē instatur, qm̄ Arist. hic in textu dicit, qd prædi-
cationes per accidens, demonstrationes abiciunt, & vitur
prædicationib. per se, & propterea has tm̄ prædicationes
uocari absolute vult. Superius aut pluries habuit est, qd p
dicationes, quib. vitur demonstrator, sunt in primo vel
in secundo mō perferat. Ex quib. arguitur sic. Omnis
prædicatio ingrediens demonstrationē est per se, eo mō
quo nunc loquimur, vt patet ex prima auctoritate. Oīs p
dicatio primi vel secundi modi perferat ingrediens de
monstrationē, vt patet ex secunda auctoritate, ergo oīs p
dicatio per se illo mō, est per se hoc mō. Cuius oppositū
utraq; responsio, & omnia hic dicta sustent. Ad hoc
dī, quia proprie loquendo, prædicatio per se positiue de
qua in perferatibus locuti sumus, prædicationem per se
negatiue de qua mō sermo habetur supponit, licet pro-
prium cōe, & demonstratio syllogismū, ideo oīs prædi-
catio per se illo mō est per se hoc modo. Sed ex hoc non
sequitur, qd oīs connexio aliquorū per se in primo vel
secundo vel quarto mō, sit prædicatio per se, qm̄ proprie-
tatem vocabulorū seruando, quam hic Arist. seruandam
censet, multæ sunt coniunctiones per se, quæ non faciūt
prædicationem per se aliquo modo nisi improprie, p p
hanc. n. causam ibi reprehendimus dicentes subiectum
prædicari de passione per se, licet cōiunctio sit per se, &
inter eas quæ improprie per se sunt annuamus. Ad
argumentū ergo dī concedendo totum proprietatē præ-
dicationis per se seruando, nec oppositum aliquando su-
stinuimus, sed coniunctiones per se multorū prædication-
es per se fundare nō posse diximus. Vbi sciendū est, qd
qm̄ demonstratur sc̄da passio per primā, tūc maior, si p
prietas prædicationis seruabit nō assumit primā passio-
nē ut subiectū sc̄dæ, sed vt cām proximā sc̄dæ, & fiet de-
monstratio hoc mō, habens intellectuū, est appetitiuum,
hō est habens intellectuū, ergo hō est appetitiuum, & sic
de aliis. Verū quia vñus huius artis, vt diximus materiā
magis, quam formā considerat, iō phylosophi frequē-
ter in necessaria materiā hāc proprietatē prædicationis
despiciūt in vñu, nō tamē in speculatione, & traditione ar-
tis, p p qd mirandū nō est, si aliter docemus, & aliter faci-
mus (loquimur. n. vt multi, intelligentes vt pauci.)

Num prædicatio accidentis realis de subiecto sit prædicatio se-
cundum se, seu per se.

Irca eandē materiā occurrit quæda dubitantiūculā,
quia non videtur verū quod prædicatio accidentis
realis de subiecto vniuersali sit secundum se, puta albe-

Caict. in Log.

K

dinis

T. e. 66. 75.
76.

Ad secundū
dubium.

Ad subiectū.

Ad tertium.

Ad quartum.

Ad quintum.

Ad 3. dubiū

Ad sextum.

T. e. 10.